FENER ADASI

PANDORA MAĞARASI

FANTASTİK ROMAN

ZÜMRÜT TANRIÖVEN

Hayat

PANDORA MAĞARASI

© 2017, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-151-554-0
Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 784
Edebiyat : 132
Kitabın Adı : Pandora Mağarası
Kitabın Yazarı : Zümrüt Tanrıöven
Çizer : Volkan Akmeşe
Yayın Koordinatörü : Erol Şahnacı
Editör : F. Zehra Bayrak
Kapak Tasarımı : Vildan Ekşi
Kapak Görseli : Zümrüt Tanrıöven
İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri ve Tarihi : İstanbul, 2024
Baskı - Cilt : Alioğlu Matbaacılık
Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

ZÜMRÜT TANRIÖVEN

PANDORA MAĞARASI

Hayat

Zümrüt Tanrıöven

1987 Ankara doğumlu biri olarak hep sakinliğin insanları hayal gücüne ittiğine inanmışımdır.

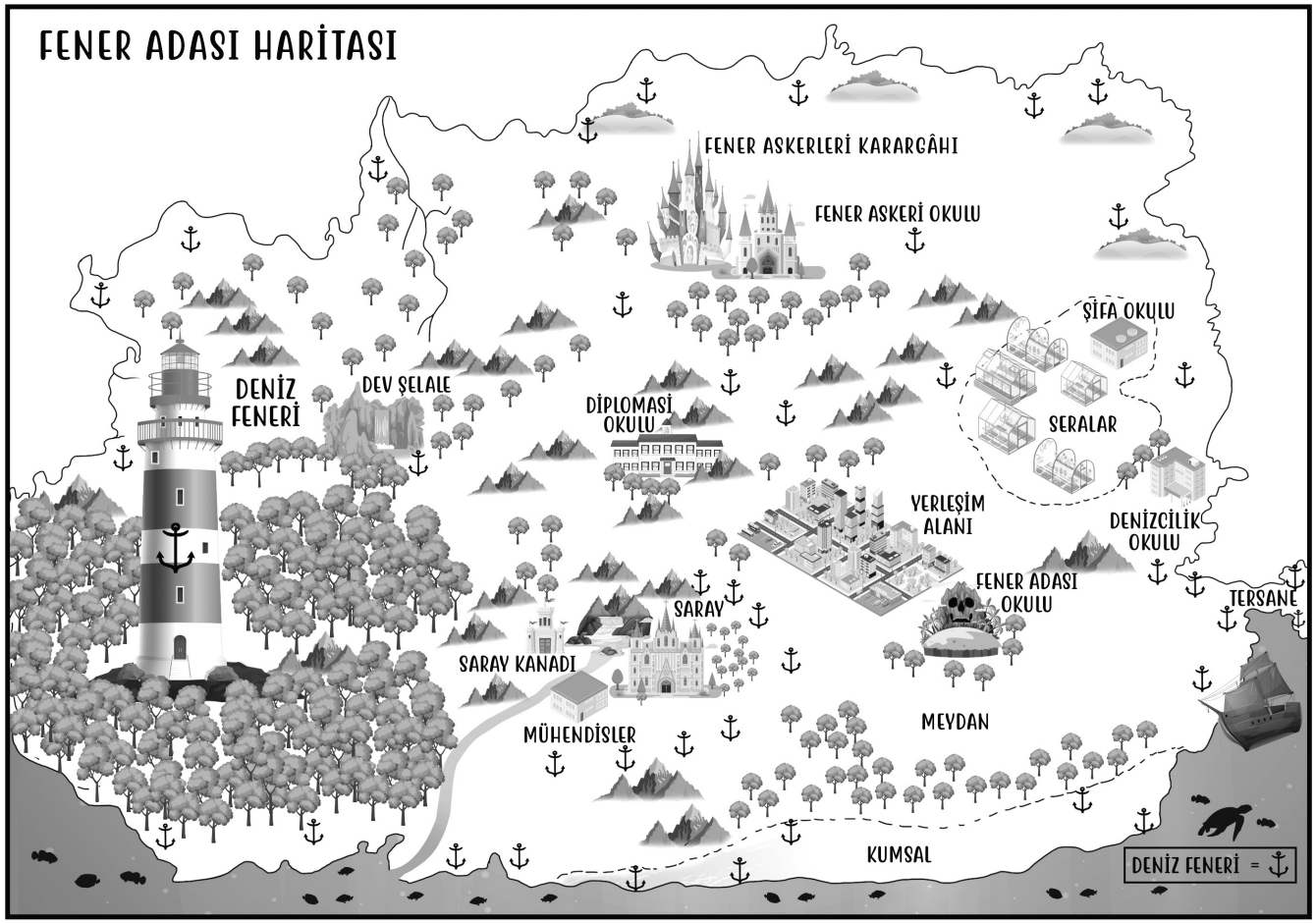
Her zaman yeni ve cesur savaşçıları sevmişimdir. Her okurum gibi, onlar tüm cephelerdeki güçlerim. Onlardan öğrenecek çok şey olduğuna ve onlarda tahmin ettiğinizden daha çok özellik görebileceğimize inandım hep. Yazmak da bir cephe açmaktır ve bu cephede savaşa devam etmek de kendi dünyalarımızı savunmanın bir yoludur. Tolkien gibi. Birinci Dünya Savaşını nazgûllere ve orklara karşı vermişti, Almanlara karşı değil.

Ben okuma yazma öğrendiğimden beri hep fantastik diyarlarda dolaştım. Büyürken de bunun değişmesi için hiçbir sebep göremedim. Bu yüzden büyümekle, hayal kurmanın hiçbir bağlantısı yoktur. Büyük işler başarmak için önce hayal kurmak gerekir. Atatürk ya da Tesla olmak için de.

Bu yüzden gelin, siz de benimle fantastik topraklarda yürümenin keyfini çıkarın. Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu görünce, geri dönmek istemeyeceksiniz.

Tüm güçlü ve yakışıklı karakterlerim için ilhamım olan en yakın arkadaşım ve değerlim, kardeşim Turan Tanrıöven'e ve ilk bölümden son bölüme kadar beni hep destekleyen anneme.

FENER ADASI HARİTASI
FENER ASKERLERİ KARARGÂHI
FENER ASKERİ OKULU
ŞİFA OKULU
SERALAR
DENİZ FENERİ
DEV ŞELALE
DİPLOMASİ OKULU
VERLEŞİM ALANI
DENİZCİLİK OKULU
FENER ADASI OKULU
TERSANE
SARAY
SARAY KANADI
MÜHENDİSLER
MEYDAN
KUMSAL
DENİZ FENERİ =

Her zaman var olan
ve asla var olmayacak Pandora,
sakla kötülüklerini.

Direniş

Cirera yüzüne yediği yumrukla sendelemişti.

Dudağının kanadığını anlayabiliyordu. Acısı çok yüksekti ve kanın tadı hemen dudakları arasından içeri sızmıştı. Koyu kızıl saçlarını savurarak, rakibine geri döndüğünde gözleri öfkeyle kısılmıştı. Bembeyaz teni üzerindeki çilleri camdan içeri giren hafif ışıkla daha da belirgin haldeydi. Ancak Fener Adası hiçbir zaman çok güneşli ya da net gökyüzüne sahip olan bir ada olmadığından aslında nasıl görünecek olduğunu da bilmiyorlardı. Her zaman sis, normalde olması gereken ışığı kesiyordu.

Fener askerlerinin karargâhı çok uzun zamandır sessiz ve huzursuz olan adanın içinde, düzenli eğitimlerine devam eden tek yerdi. Aslında temel fener askeri okul kısmı durağandı ama karargâhı hâlâ işliyordu. Komutan Falcao bir şekilde düzeni sağlıyor, Castro ise gerginliğiyle herkesin, aslında hiçbir şeyin değişmediğini düşünmesine neden oluyordu. Yine de tüm gençler, komutan Sintra'ya ikisini de tercih ediyordu.

Cirera son bir saattir yaptığı talim nedeniyle yorgun düşmüştü. Ancak arkadaşı da aynı şekilde yorgun düştüğünden eşit sayılırlardı ve yediği yumruğun karşılığını vermek istiyordu. Böyle zamanlarda kendinden

bile korkuyordu. Öfkelendiğinde içindeki tüm o sakin ruh kayboluyor, yerini ışıldayan bir şeytana bırakıyordu. Ancak son zamanlarda onu asıl tedirgin eden adanın izlediği yoldu. Tüm bu olup bitenler yüzünden kendini yıpranmış hissediyordu. Üstelik geçen hafta komutan Falcao ile yaptıkları konuşma da cabasıydı. Ona, "Anka Adası ve Gizemli Kuralları" kitabını okuması konusunda izin vermiş ve bir de kendi gibi düşünenlerle arkadaşlık yapmasını, onları toparlamasını istemişti. Aslında temelde onun bir direniş oluşturmasını istiyordu. Bunu reddetmemişti. Cirera sürekli bu konuşmayı düşünüyordu. Komutan ona güvenip inanmıştı. Aslında yaptığı cesur bir hareketti. Adada kim olursa olsun genelde böyle bir başlığı kesinlikle şikâyet ederdi. Ancak Cirera, içinde bir türlü dizginleyemediği meraka ve tüm gizeme mahkûm edilmiş bilgileri öğrenme arzusuna sahipti. Komutan Falcao da bunu görmüş ve ona güvenmişti. Bir komutanın, genç bir fener askerine güvenmesi ise kolay kolay herkesin sahip olduğu bir şans değildi. Cirera bu fırsatı harcamak istemiyordu.

– Dikkatini toparla hadi, yoksa fena halde dayak yiyeceksin.

– Benim kafam yerinde, sen devam et.

Ama değildi. Dikkati, düşündüğü tüm gerçekler yüzünden dağılmıştı. Bu yüzden yediği birkaç yumruk ve en sonunda karşı koyamadığı tekmeyle kendini yerde buldu. Yeşil gözleri son tekmenin sertliğine karşılık, arkadaşına doğru kocaman açılmış, onu yerden kaldırmak içini elini uzatmasına karşılık vermemişti. Kendi gücüyle yerden kalktı ve elini kalçasına koyarak inledi.

– Bu son tekme hiç hoş değildi.

– Ama sana dikkatini topla demiştim.

– Yine de…

– Üzgünüm, tekemeler konusundaki kontrolüm pekiyi sayılmaz, biliyorsun.

Bu adamla tüm eğitimlerinde beraberlerdi. Amor, çocukluğundan beri tanıdığı kişiydi. Aslında aralarında sürekli bir yakınlaşma oluyordu, bunun farkındaydı. Sanki birbirleri için yaratılmış gibiydiler ama fener askerleri bu konuda çok keskin kurallara sahip oldukları için, korktukları çok şey vardı. Gerçi Amor ona göre daha cesur sayılırdı ama Cirera hep biraz çekingen olan taraftı. Şimdi de ona çok yakın dururken, nefes alamamaya başladığını düşünmesi çok normaldi. Her zaman böyle hissediyordu. Her zaman onun nefesini kesmeyi başarıyordu. Yavaşça uzanıp, Cirera'nın dağılmış kızıl saçlarını düzeltirken, tüyleri diken diken olmuştu ve bu yüzden bir adım geriye çekilirken gözlerini kısıp ona baktı.

– Bunu yapma.

– Ne? Bir şey yaptığım yok.

– Gerçekten bir gün sürülmemize neden olacaksın. Hadi, hadi birkaç adım geriye lütfen.

Amor hafifçe gülümserken, her zamankinden daha yakışıklı görünmüştü gözüne. Terlemiş ve yorgundu. Bu hali bile ondan etkilenmesi için yeterliydi.

– Neden bahsettiğini anlamıyorum ama pekâlâ geride duruyorum.

– Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun Amor. Neyse, bak sana anlatmam gereken bir şey var, duşunu aldıktan sonra benimle avluda buluş olur mu?

– Benimle nerede buluşmak istersen iste gelirim, biliyorsun.

Cirera gözlerini devirirken yüksek sesle nefes bırakmıştı. Dönüp, havlusuna uzandı ve omzuna atıp, ona son bir kez daha uyaran bakışlarını attıktan sonra, duş alacağı kızlar bölmesine doğru ilerlemeye başladı. Baş edilmez bir adama âşıktı, biliyordu ama Fener Adası içinde her sonu bilinmez konuda olduğu gibi fener askerleri için de aşk yasaktı. Kimseyle böyle bir ilişkileri olamazdı. Kimseyle, hiçbir şekilde ilişkileri olamazdı. Gülümseyemezlerdi, birbirleriyle flört edemezlerdi. Az önce talim sırasında yaşanan şeyleri komutan Sintra görseydi, çok hızlı bir şekilde sürülürlerdi. Bu yüzden Cirera bildikleri bu tek yerden atılmak konusunda korkunç bir endişe duyuyordu.

Öte yandan komutan Falcao ile konuştuğundan beri kafasında sürekli "Kafka" ismi hareketlenip duruyordu. O, adadan sürülmüştü ancak komutan Falcao onu çok iyi hatırlıyordu. Cesur olduğunu düşünüyordu. Bir asker için komutanının onun hakkında "cesur" algısına sahip olmasından daha değerli ne olabilirdi ki? Banyoya doğru girdiğinde içerisi boştu. Bu saatler talim saatleri değildi normalde, bu yüzden Amor ve Cirera her zaman bu saatleri tercih ediyordu. Bu, Amor'un kestirilemeyen davranışlarından dolayı Cirera'nın da rahat hissetmesini sağlıyordu. Suyun altına girerken, nefes aldı. Düşününce… Bu duşun altında geçirdiği dakikalar, ruhunun ve zihninin en özgür hissettiği anlardı. Özgürlük hissi, paha biçilmezdi.

* * *

Amor, saçlarını eliyle dağıtarak yanına geldiğinde, Cirera birkaç dakikadır, avlunun girişindeki, iki tane birbirine bakan heykel olan küçük bir havuza doğru bakıyordu. Bu heykeller öyle sanatsal anlamda detayları

olan şeyler değildi ancak biri kadın biri erkek olarak fener askerlerini temsil ediyordu. Kocaman adada bu derece görkemli heykellerin olduğu tek yer de, bu fener askerleri karargâhıydı. Bu karargâh ve arkasındaki fener askeri okul kanadı tam da şehirden en uzak okul olma özelliğiyle yüksek dağın orta bölgesinde, ormanların arasında yer alıyordu. Bu kadar izbede kalması konusunu Başkan fazlaca ciddiye almaktaydı. Aslında saraya en yakın kısım da mühendislerin kaldığı yerden sonra burasıydı. Fener askerleri, onun askerleriydi. Bu yüzden onun sırları gibi, gizemli kalmak konusunda cesur olması gerektiğini düşünüyordu. Avlunun en yüksek kısmında ormanlara yakın olmanın avantajını kullanarak bir kemerden akarak, içine dolduğu geniş, havuz benzeri bir kuyu bulunuyordu. Kuyunun açıklığının beş tarafından su, incecik bir şelale gibi buraya doluyordu.

Amor, dalmış olan Cirera'nın oturduğu banka oturup, bacakları onunkine değdiğinde, sanki ateş edilmiş gibi irkilmesine geniş bir şekilde gülümsemişti. Cirera koyu yeşil gözlerini kısarak biraz daha yana kaymış ve ona dokunamayacağı bir mesafeye çekilmişti.

– Amor!

– Neden bu kadar tedirginsin anlamıyorum. Kimsenin gördüğü yok, ayrıca ne var yani biraz yakınına oturmuş olamaz mıyım?

– Hayır olamazsın. Beni geriyorsun. Kendine gel hadi.

– Sana âşığım bunun neresi kötü.

– Hayır değilsin. Ay! Çıldırdın iyice. Gerçekten sürülmek istiyorsun bence.

Amor omuz silkerken yeniden güzel dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi. Haklıydı, bu tehlikeliydi ve

yakınında durmak bir yana sadece gülümseme bile komutanları bu anlamda tedirgin edebiliyordu. Bu şekilde sürülen gençlerin olduğu dedikodusu o kadar yaygındı ki, bildikleri son dönem bir örnek bile yoktu. Herkes korkuyla, hissetme özelliklerini çoktan unutmuş ve bastırmıştı. Fakat Amor için böyle değildi. Biliyordu ki Cirera için de aynı sorun söz konusuydu. Bu acımasızcaydı. Âşık olmaları bile yasak olan bir işin içinde, kendi hallerinde mücadele etmeye çalışıyorlardı. Bu zamanları geçirmiş olan ve hali hazırda fenerlerin sahipleri ve adanın koruyucuları olan kıdemli fener askerleri duvar gibiydi. Belki de bu geçen bir şeydi. Belki de sadece çok gençlerdi.

– Söyle bakalım kızıl, nedir anlatacakların?

Cirera ona doğru heyecanla dönüp, ellerini dizlerinin arasına sıkıştırıp gözlerini açtı. Bu konu onun başını döndürüyordu ve Amor'u biraz tanıyorsa aynısını hissedecekti. Amor, zaten bir anda karşısındaki bu heyecana karşılık tek kaşını kaldırdı ve daha meraklı bir şekilde onu izlerken arkasına yaslandı.

– Geçen hafta bir kitap bulmuştum hatırlıyor musun?

– Ah evet panik yaptığın şu başka bir adayı anlatan şey değil mi?

– Aynen o. Anka Adası. Her neyse onu komutan Falcao'ya götürdüm, bizden önce, tanıdığı bir fener askerine ait olduğunu buldu ama ilginç olan bu değil tabii.

– Bu kadarı da ilginç, adam normalde sana hiçbir şey söylemeyebilirdi.

– Evet, tam da onu demek istiyorum. Bana, bu kitabı okumak isteyip istemediğimi sordu.

– Ve?

Amor'un ilgisi iyice toplanmıştı. Hatta gözlerinde oluşmaya başlayan umut ve heyecan da cabasıydı. Cirera bu konuda onun heyecanına karşılık daha da iyi hissediyordu. Her şeyi anlatmak istese de ayrıntıları kaçıracak olmaktan çok korkuyordu.

– Ve… Önce hayır dedim. Ancak sonra geri döndüğüm zaman bana kitabı hemen verdi. Bu süreçteki asıl çarpıcı konu, bana, benim gibileri bulmam için görev vermiş olmasıydı.

– Yani…

Amor'un gözleri açılırken, heyecanı daha da belirgin olmuştu. Bunun ne anlama geldiğini o da hemen anlamıştı. Biraz daha ona döndü ve ellerini dizlerine koydu.

– Yani aslında, direniş toparlamamı istiyor.

Amor heyecanla ayağa kalkarken, sevinçle kollarını kaldırmıştı. Cirera bu konuyu hevesle dinleyeceğini biliyordu ancak bu kadar mutlu olacağını kestirememişti. Elinde olmadan gülümseyerek onu izledi. Belki de haklıydı. Belki de böyle olmak daha doğruydu. Yasakları kırmak için kendileri gibileri toparlamak zorundalardı. Fener askerleri bile olsa içeride farklı yapılarda çok fazla insan vardı. Tek dikkat etmeleri gereken şey bu konunun dilden dile dolaşmasını engellemekti. Bu da en çok kimi seçecekleri konusundaki düşüncelerine bakıyordu. Kimseye güvenemezlerdi. Ona istediklerini sunamazlardı. Ancak en azından şimdiye kadar ölümüne güvendikleri, birlikte bazen yapılmaması gerekenleri de yaptıkları az sayıda da olsa arkadaşları vardı.

Öncelik onlarındı, sonrasını birlikteyken düşüneceklerdi. Ama her şeyden önce yapması gereken bir şey vardı. Anka Adası'nın kitabını bitirmek zorundaydı. Neler bulacağını çok merak ediyordu.

Tutsaklar

"Burası alabildiğine karanlık." diye geçirdi içinden Barut. "Bulut olsa kesin rahatsız olurdu." Fakat büyü ve bu kendine kraliçe diyen kadının tavırları yüzünden o da bu karanlıktan korkmaya başlamıştı. Yanlarında kimse yoktu. Tünellerin çıkışına muhafızları yerleştirmişlerdi. Buradan çıkmak bir yana, aslında nerede olduklarını hatırlayacak kadar bile enerjileri kalmadığından, bu dert ettikleri son şeydi.

Zeus ve Adetta da bu odada bağlanmış bir şekilde duruyorlardı. Herkes uyuklamakla, uyanık kalmak arasında gidip geliyordu. Kıvılcım hepsinden daha uzakta duruyordu ve fena halde dövülmüştü. Bu yüzden aslında bir tek onun, hırıltılı nefesi duyuluyordu. Barut bu sürecin sonunda gözlerini kapamak zorunda kalmıştı. Hâlâ neden öldürülmediklerini anlamamış olsa da, kraliçenin bir planı olduğuna neredeyse emindi. Yine de hiçbir şey bilmeyen kişiler olarak neden onları tuttuğunu anlamış değildi. Kendi bir yol bulamıyordu. Şu an çok basit haliyle işe yaramazlardı.

Diğerlerinin büyülü kapıdan geçip nereye gittiklerini anlamakta zorlanıyordu. Aklının almadığı bir şey söylemişti kraliçe:

"Gelecekteler."

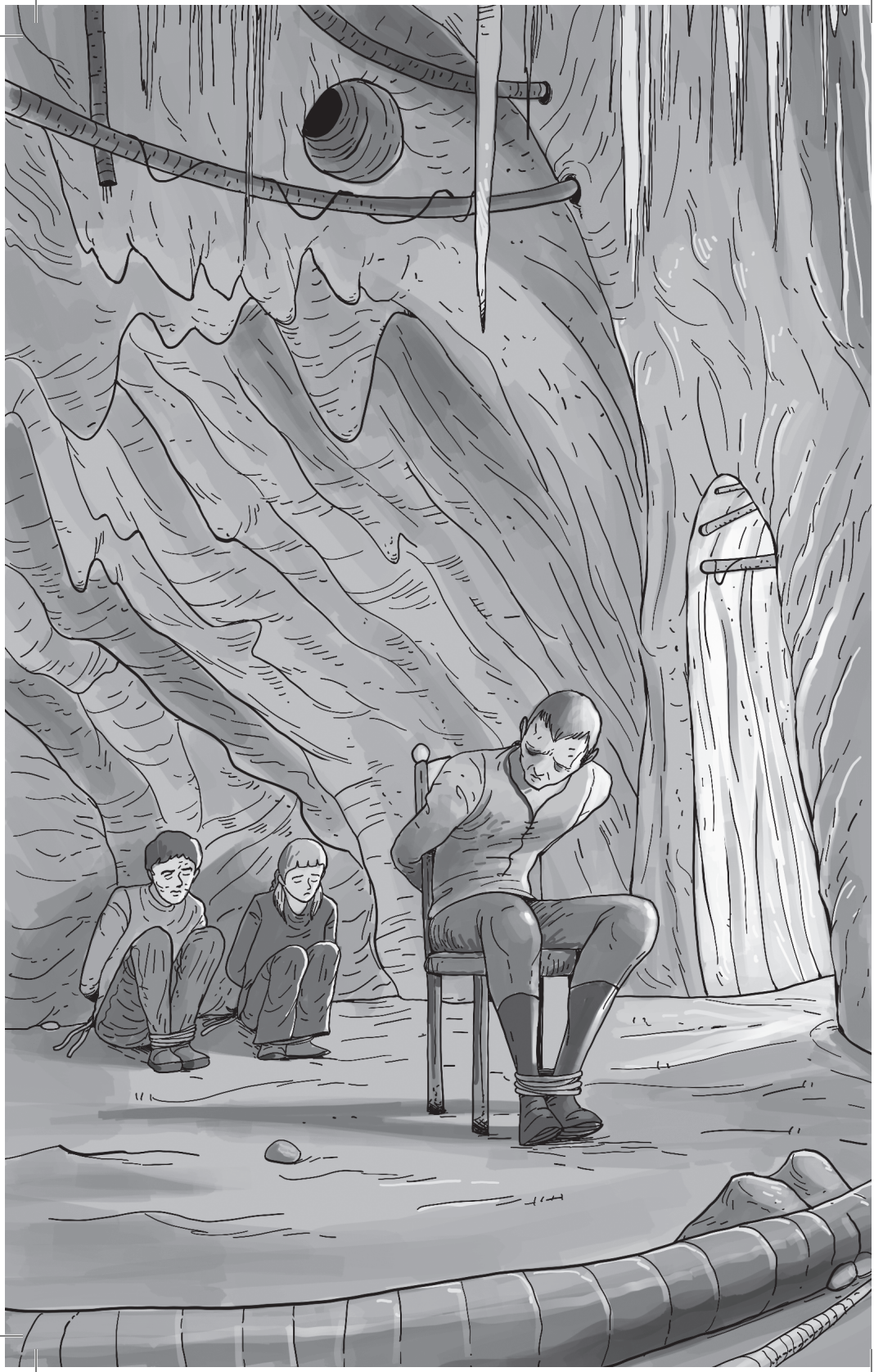
Bu tam olarak ne anlama gelmeliydi, kendisi çıkaramıyordu. Büyü işini anlamak konusunda çok geri-deydi. Bu bahsettikleri ise bambaşka bir şeydi. Şimdi bu büyülü kapının bulunduğu geniş ve daire şeklindeki yerdelerdi ancak kapı menekşe rengi gözleri olan büyücü tarafından kapatılmıştı. Şimdi sadece bir kemer gibi görünüyordu. Hiçbir şey yoktu. Bomboştu. Artık ellerini ve ayaklarını çözebilseler bile -ki bu büyücü tarafından garip bir şekilde yapıldığından, imkânsızdı- diğerlerine gitmeleri imkânsız görünüyordu. Büyücüleri vardı. Sonradan öğrendikleri Adetta'nın bir büyücü olduğuydu ancak yine de bu kapıyı yeniden açabilecek kadar gücü kalıp kalmadığı konusunda şüpheleri vardı. Gerçi büyü konusunda en ufak bir şey bilmeyen biri için bu bile sadece çok basit bir düşünceydi. Doğaüstü bir yeteneğin, belki de bu kadar doğal bir etkisi yoktu.

– Uyuyamıyor musun?

Yan tarafından gelen bu sesin Zeus'a ait olduğunu hemen anlamıştı. Hiçbirinin sesi bu kadar pes değildi. Bu adam kendiliğinden korkutucu ya da doğru tanımıyla insanı hazır ola geçiren bir sese sahipti. Barut, onu göremiyordu ama karanlığa alışmış olan gözleri sayesinde siluetinin durduğu yeri anlayabiliyordu.

– Uyuyamıyorum. Kafam durmadan çalışıyor ve diğerlerine ne olduğunu anlamayı deniyorum. Tabii bir de nasıl çıkacağımız konusunda hiç bir çözüm yolum yok.

– O konuyu merak etme, bizi kurtarmaya geleceklerdir. Biraz uyumaya çalış. Bu olduğunda kendini güçlü hissetmek istersin. Biraz yolumuz var.

– Adetta, kapıyı yeniden açamaz mı? Yani diğerlerine gitmenin bir yolu yok mu?

– Tam olarak nerede olduklarını ve hangi zamanda olduklarını bilmesi gerek. Bunun için de zamanımız olacak. Kurtulmayı başarırsak, söz veriyorum, sizi onlara yollamanın bir yolunu bulacağız. Biraz daha çok sayıda büyücü desteğine ihtiyacı var.

Barut iç çekerken başını sallıyordu. Bunu göremeyeceğini düşünmüştü ancak onun uyumadığını fark ettiğine göre, belki de görüyordu.

– Uyumadığımı nasıl anladın?

– Nefesinden, uyurken sakiniz, uyanıkken daha hızlı nefes alıyoruz. Kulaklarım iyidir. Mesleğin getirisi.

– Ah evet, meslek... Çok acayip bir konu.

Barut onun kısık da olsa gülüşünü duymuştu. En azından iyi bir adamdı. Ona güvenmemek için hiç bir sebep bulamıyordu. Aslında bu güven konusundaki tedirginliklerin, yetişkinlikte başladığını düşündüğünden, hâlâ analiz etmeye başlamamıştı. Ona yardım eden herkese güvenme konusunda açıktı. Kraliçe Helen bunu çok çabuk yalanlamıştı. Şömineyi incelerken, ona çok yakın gibi gelmişti. O zaman da bu durumu fazla sorgulamamıştı.

– Aslında iyi bir kadın gibi görünüyordu.

– Kim?

– Helen. Kraliçe işte... Güvenilebilir gibiydi.

– Kraliçe çok sinsidir ve müthiş bir oyuncudur. Kendine yüklenme, herkes ona bir ara güvenmiştir.

Bu sırada Kıvılcım'ın hırıltılı nefes alışı yerini birkaç kere öksürmeye bırakmıştı. Sonra derin bir iç çekerek

inlediğinden, onun da uyandığını düşünüyordu Barut. Sonra konuştuğunda bunu onaylar nitelikteydi.

– Ciğerlerim ağrıyor. Dayak konusunda acımasızlar.

– Daha kötülerini görmüştüm. Nefesini sakin almaya çalış, ciğerlerini fazla zorlama.

Zeus, ona kendinden emin bir şekilde konuşmuştu. Barut, herkes uyandığı için aslında Adetta'nın da uyandığını düşünüyordu ama konuşamadığı için bunu anlamak zordu. Sonra Leonardo'ya karşı durmaya çalışırken, büyü yapmaya başladığını ve o an sesini duyduklarını hatırlamıştı Barut. Bu çok ilginçti. Konuşamayan birinin sesini sadece bir şekilde duyabilmek…

– Adetta sadece büyü yaparken mi konuşabiliyor?

– Dikkatlisin ufaklık. Evet, sadece o zaman. Çok uzun bir hikâyesi var. Bir ara anlatırız eminim ki. Ama karım ketumdur. Konuşabilse de fazla bir şey söylemezdi eminim ki.

Barut elinde olmadan gülümsemişti. Bu doğru olabilirdi. Böyle insanlar vardı. Suskun, anlatmaktan çekinen ve sorulmadıkça sesini duymadığınız kişiler her zaman vardı. Aslında Barut onları bir hayli etkileyici buluyordu. Fern gibi. Onu da bir hayli etkileyici buluyordu. Akıllı bir adamdı ve konuştuğunda sadece gerekli olan şeyleri söyleyip, yeniden kenara çekiliyordu. Fakat Barut daha çok konuşmak için yaratılmıştı. O, lazım olmasa da görüşlerini söyleyen tiplerdendi. Fern'i hatırladığında, onların ne durumda olduğunu yeniden hayal etmeye çalıştı. Ancak buna bildikleri ve hayal gücü yetmiyordu. Deniz altında bir şehri görmek bile buna yetmemişti. Ona daha kolay adapte olmuştu. Nedense büyü

konusunu kabullenmekte zorluk çekiyordu. Belki daha fazla şey öğrendiğinde, iş değişirdi.

– Gelecekteler ne demek ya...

Kıvılcım kendi kendine söyleniyordu ancak aynı anda bir şeylerin cevabını da bulmaya çalışıyordu. Ancak bu sorduğunun cevabı henüz yoktu. Zeus yine pes sesiyle odayı doldururken, onun söyledikleri bile işi daha karışık kılmak dışında bir işe yaramıyordu.

– Başka bir zamanda, başka bir gelecekteler demek. Yani boyutlar arası değişim, böyle şeyler öğrenmediniz mi?

– Birkaç konu okudum. Yani zaman ve değişkenlikleri ile ilgili. Ancak tabii anlamlandırabileceğim şeyler değildi. Sadece kafamı karıştırmışlardı ve daha fazla okumadım.

– Temelde karışık bir konu evet, yine de basitçe bir alternatif şimdiki zamanın ilerisindeler demek doğru.

Barut önce kendi kendine kaşlarını çatmıştı. Bu o kadar da basit sayılmazdı. Alternatif gerçeklik de ne demekti? Bir gerçeğin başka bir şekli mi olabiliyordu? Aslında tam olarak anladığı buydu.

– Aslında başka olayların olduğu, başka bir yer gibi mi?

– Evet, tam olarak öyle. Neyin, ufak bir değişiklikle nasıl olacağını bilemediğimiz bir sürü gerçeklik. Örneğin, siz de kapıdan içeri girseydiniz nasıl değişirdi her şey bilemezdik gibi. Çok daha küçük değişkenlere göre farklılaşan yaşantılar. Bunu büyü ile bağladığınızda, aralarında gidip gelebilirsiniz. Fakat ancak güçlü büyücüler bunu başarabiliyor. Çünkü şimdiki zamandan

başka bir yere, kısa yoldan gitmek başka bir konu ancak farklı zaman sürecine geçmek, başka bir konu.

– Kafam ağrıdı.

Barut'un tepkisi herkeste geniş bir tebessüm yaratmıştı. Anlamak kolay değildi. Karışık bir konuydu ve aslında temelde bilenler bile derinlemesine gerçekleri anlamlandırmakta her zaman zorlanıyordu. Büyü ile bağlandığında bilinmezlikleri daha anlaşılır oluyordu. Büyü deyip konuyu kapatmak daha kolaydı. Ancak bu durum biraz farklıydı. Onlar da hâlâ gözlem evlerinde bu işi çözmeye çalışıyorlardı. Zeus, birazını onlara anlatabilecek kadar yaşayabileceklerini umuyordu.

* * *

Suikastçılar saraya gelmeyi başarmıştı. Ancak her yer zifiri karanlıktı ve hareket etmek konusunda bu yüzden acele edemiyorlardı. Beş kişilerdi. Bir kurtarma operasyonu için fazlaydılar bile. Başlarına neler gelebileceğini hesap edebiliyorlardı ve Güney sarayının kraliçesi Helen ile uzun zamandır gerginlik yaşadıklarından da içeriyi ezbere biliyorlardı. Hazırlanmışlardı. Her konuya hazırlıklıydılar. Sık sık istihbarat için saraya girip çıkmaları gerekiyordu. Ekip, prenslerinin tek başına gelmeleri konusunda bir hayli sorun çıkarmıştı ancak Zeus kendine has, dediğim dedik bir yapıya sahip olarak, kafasının dikine giden biriydi. Bu işin içine kimseyi karıştırmak istemiyordu. Zaten büyücü olan karısının, konsey içinde olumsuz karşılanması konusuna bağlı sevimsiz sesler vardı. Buna karşılık, işi daha da batırmak istememişti. "Bir şey olursa..." demişti Kairos'a "Beni almaya gelin, konseyin haberi olmasın." Bu yüzden bu konuda çok dikkatlilerdi. Sadece beş kişi gelmiş olmalarının

sebeplerinden birisi de buydu. On kişiden oluşan has ekibinin sadece yarısını almışlardı. Bu kadarıyla ortalığı ayağa kaldırmamak daha iyiydi. Bunlar, güvendiği adamlardı. Onlar olması gerektiği gibi, ses çıkarmadan bu işi bitireceklerdi.

Kairos, elini kaldırıp, üç kişiyi tünellerden birine gitmesi için yönlendirdi. Girişteki muhafızları halletmişlerdi. Bu çabuktu. Az kişi duruyorlardı. Ancak sırf bu yüzden tünel boyunca daha fazla muhafız olma ihtimalini göz önünde bulundurmuşlardı. Anka adası hiçbir şey konusunda bu kadar kolay çıkış yolu sunmazdı. Büyünün yer aldığını düşündükleri tek ada, aynı zamanda zorlu iç ilişkileri ile de ünlüydü.

Adanın tüm şehirleri birbirinden çok farklıydı. Batı'da olan düzen ve yönetim anlayışı, Güney'de bambaşkaydı. Doğu hepsinden daha ayrı bir yapıdaydı ve Kuzey, daha çok kendi içine kapanık bir şato olarak algılanabilirdi. Büyücülerin merkezi olan bu şato aslında Zeus ile evlenmeden önce Adetta'nın da eviydi. Fakat büyücülerin de tepki göstermesine rağmen, Adetta, oradan ayrılmak için birkaç saniye bile düşünmemişti. Zeus'un olduğu her yerde olabileceğini zaten uzun yıllardır kanıtlıyordu. Aslında biraz da bu yüzden Batı konseyi ne kadar karşı çıkmış olsa da, bu evliliğe karşı duracak kadar kendinden emin olamamıştı. Bir büyücü onları seçmişti. Bu, Anka Adası için eski hikâyelerin olmadığı bir düzende oldukları düşünüldüğünde, ilklerden biriydi. Parmakla gösterilecek bir masaldı. Her dönemde, ne kadar karanlık olursa olsun aşk hikâyeleri olurdu. Birbirlerinden vazgeçemeyen bir adam ve kadının bir arada kalmasındaki zorluklar dur durak bilmezdi. Onlar

da tam olarak bu kadar zor şartlarda bir arada kalmaya çalışmışlardı.

Büyü şatosunun merkezi olan Kuzey, aslında onların bir anlamda enerji olarak da bağımlı oldukları topraklardı. Fiziksel olarak oradan kopmaya karar veren büyücüler bir bedel ödemek zorundalardı. Bu bedel büyülerini bırakmak olabilirdi. Eğer bundan vazgeçemezlerse -ki kendilerini bildi bileli büyülerle uğraşan herkes için bu çok zordu- fiziksel olarak bir bedel ödemek zorundalardı. Adetta'nın sesi de bunlardan biriydi. Zeus için terk ettiği Kuzey topraklarının ondan karşılığında aldığı şey, sesiydi. Büyü sesle bağlantılıydı. Büyüsünü kullanmaya devam etmesi, sesini de ancak bu alan için kullanmasını zorunlu kılıyordu. Fakat bunun dışında ses tellerinin hareketi, kendi toprakları tarafından yasaklanmıştı.

Kairos, tünelde ilerlerken, iki yüz metre ileride dört adamın onlara arkası dönük bir şekilde konuştuklarını gördü. Henüz birinci ordudan kadınlar görünmüyordu. En sıkıntılı konu onlardı çünkü hisleri çok güçlüydü ve dikkatleri asla dağılmıyordu. Kraliçe belki de onları sarayda hiç konumlandırmıyordu. İç çeken Kairos yanındaki adamına baktı. Gençlerden biriydi ve çok iyi olmasını bu etkilememişti. Şimdi en üst ekibin içinde, Prensin gözdelerinden biriydi. Sadıktı ve soru sormazdı. Gerçek bir cesaret örneğiydi. Şimdi, o da muhtemelen aynı şeyi düşünüyordu ve hiç rahat görünmüyordu. Bu yüzden gözlerinin içine bakıp, yakınındayken dudaklarının üstünü kapayan kumaşa rağmen fısıldadı.

– Birinci ordu nerede?

– Tam da onu düşünüyordum Kairos. Bunları halledelim ama o kadar dağınıklar ki, bu fazla kolay geliyor.

– Evet, benim de içim huzursuz.

Bu huzursuzluklarıyla mücadele ederken, dikkatlerinin dağılıp, motivasyonlarının düşmesine aldırmadan, karşılarındaki dört adama odaklandılar. Aslında şu anda hiçbir şey beklemiyor olmaları kaçırılmaz bir fırsattı. Kairos adamına sağdaki iki adamı işaret etti. Soldakiler de kendisinindi. Harekete geçmek için birbirlerine baktıktan sonra, eğilerek hızlı ama sessiz bir şekilde aradaki mesafeyi kapadılar. Kairos hızlıca arkası dönük olan adamın dizinin arkasına bir tekme atıp, karşıdakinin hangi ara ne olduğunu anlamasına izin vermeden boynunu kırmış ve son nefesini veren muhafız yere serilmişti.

Hiç zaman kaybetmeden karşısında harekete geçmek için davranmış olan adamın; önce çıkarmaya çalıştığı kılıcını tekmeyle düşürmüş, sonrasında yüzüne indirdiği sert bir yumrukla bayılmasını sağlamıştı. Muhafızların güçlü zırhları vardı ve aslında odaklandıklarında iyi dövüşçülerdi. Buradaki hata; dikkat dağınıklığı ve miğferlerin takılmamış olmasıydı. Herkes hata yapardı. Önemli olan ne için, nerede bulunduğunuz hakkındaki farkındalığınızı hiç kaybetmemekti. Onlar bunun için eğitilmişti ancak anlaşılan saray muhafızlarının bu eğitimi eksik kalmıştı.

Rahatlayarak nefes bırakan Kairos, büyülü kapının açık olduğunu hesaba katarak tozlardan korunmak için nefes alırken yüzünü kapamıştı ama toz şimdilik ortalarda değil gibiydi. Muhtemelen kapıyı kapatmışlardı. O zaman havada uçuşan tozlardan geriye hiçbir şey kalmıyordu, nefes almak daha kolaydı. Kairos, adamına bakarken, onun da hızlıca işi bitirmiş olduğunu gördü.

Sessiz ve süratlilerdi. Bu şekilde yenilmez gibi hissetmemek elde değildi. Ancak birinci ordu bambaşka bir durumdu. O kadınlar, kendilerini adayışları, sadakatleri ve dikkatlerinin bir an bile dağılmamasıyla çekinilmesi gerekenlerdi. Onların etrafta olmayışını başka bir sürprize bağlamamak istiyordu. İçinden gelen buydu ancak mantığı ona sürekli tetikte olması gerektiğini söylüyordu. Daha fazla kafası dağılmadan ilerlemeye devam etmeleri için başıyla adamına işaret etti.

Zeus, Adetta'yı korumak için ona sarıldığında, aynı zamanda adamlarının da nerede olduğunu anlaması için bir haber yollamıştı. Adetta bunu sağlayan büyü gücüne sahipti. Zeus'un tek yapması gereken düşünmek olmuştu. Kime, ne haber göndermek istediğini düşünmesi yetmişti. Bu yüzden onların ne durumda olduklarını da aşağı yukarı biliyorlardı. İçleri bu anlamda sakindi çünkü sağlam olduklarının farkındalardı. Bu, şimdilik yeterli olandı.

Tünelin sonuna doğru yükselen tavan, aynı zamanda odaya doğru genişleyen bir zemine dönüşmüştü. Hâlâ ne daha fazla muhafız ne de birinci ordunun mensupları yoktu. Kapıya doğru yaklaşırken, birdenbire önlerine inen camla ne olduğunu anlayamadan geri adım atmışlardı. Camın nereden geldiği ve nasıl bir amaçla oraya indiğini anlamak zordu fakat Kairos, bunun sadece kapıyı kapamak için kullanılan bir büyü olduğunu anlamıştı. Arkalarından gelen kalın ve neredeyse fısıldayan sesle gözlerini açarak birbirlerine bakmışlardı çünkü bu bekledikleri gibi birinci ordudan kadınlar değildi. Bu olsaydı mücadele etme şansları çok yüksekti, en azından güçlerini eşitleyebilirlerdi. Ancak ne yazık

ki bu kez beklemedikleri şekilde gafil avlanmışlardı. Bu cam buraya bir büyüyle gelmişti. Bir büyücünün etrafta olması da onların şanslarını neredeyse sıfıra indiriyordu. Çünkü sadece iki kişilerdi ve ona koşmaya çalışıp saldırsalar bile o anda büyüyle engellenecek ya da parçalara ayrılacaklardı. Her türlü bu işin sonu iyi bitmezdi.

Kairos arkasını yavaşça dönerken menekşe gözleriyle yeterince tüyler ürperten bakışlara sahip olan büyücü ile göz göze geldi. Onunla ilgili tek korkutucu şey gözleri değildi. Etrafına yaydığı enerji, onu kestirilemez yapıyordu ve bu hiç hoşlanmadıkları bir şeydi. Plan yapılamayan ihtimaller… Onlar için en kötü vakalardı.

– Siz akıllanmayan bir topluluksunuz. Zavallı ve kendini herkesten, her zaman daha iyi gören siz…

Kairos gözlerini kısıp büyücüye doğru bakarken, onun kim olduğunu hatırladı. Ünü olan bir büyücüydü ve her zaman kendi çıkarını güderdi. Leonardo; sadakat aranamaz, karanlık kalpli, güçlü bir büyücüydü. Fiziksel olarak zayıf ve hastalıklı bir bedeni olduğu için de farklı, tahammül edilemez ruh halleriyle, inişli çıkışlı ve iletişim konusunda başarısız bir karaktere dönüşmüştü. Onun için tek önemli olan şey gücüydü. Büyü, onun bilinen tek arkadaşıydı. Bu nedenle kraliçe onun en mantıklı ittifakıydı. Çünkü Helen de her zaman işine geleni yapardı. Onun kazanacakları, tüm saraydan daha önemliydi, bu yapıdaki zihni nedeniyle de Leonardo'ya da ne sunabileceğini daima biliyordu. Büyücülerin her zaman kazanabileceği bir şey vardı ve Helen de bitirmek istediği, sonunda da zaferi kazanan olmak istediği bir savaşın ortasındaki kraliçeydi.

– O kadar kişisel algılamayalım büyücü. Ayıca burada kendini iyi gören bir kişi var bence.

– Eh, tek büyücü ben olduğuma göre, kimin üstün olduğunu savaşarak da belirleyebiliriz istersen.

– Seçme hakkım varsa…

Leonardo elini kaldırıp tek bir kelime söyledikten sonra ikisi de hareket edemez ve konuşamaz hale gelmişti. Gerçekten bu güç çok adaletsizdi. Kairos hareket edemese de kendi kendine iç çekmeyi denemişti. Bu, birinci ordunun askerlerinin de neden etrafta olmadığını kanıtlıyordu. Kraliçe, korumayı ve içeridekilerin kurtulmasını engellemeyi bizzat büyücünün ellerine bırakmıştı. Bu, elli kişi olarak gelseler bile yeterli olurdu. Kendine güvenini kaybetmekten nefret ediyordu ama bazı gerçekler reddedilemezdi.

– Seçme hakkın yok kendini beğenmiş suikastçı. Size Batı tarafında ne öğretiyorlar böyle? Bürokrasiyle boğulmaktan, aklınızı yitirmişsiniz. Prensiniz ve sevgili eşiyle birkaç işimiz var, sonrasında cesetlerini almak için gelmenize izin vereceğiz.

Leonardo biraz beklerken, konuşmalarına izin vermiş gibi bakıyordu. Sonra tek kaşını kaldırıp, sinsice gülümseyerek "Ah, affedersiniz, konuşamıyor olduğunuzu unuttum şu an." derken, ifadesinde değişim çok olmamıştı. Kairos gözlerini istemsizce kısmıştı çünkü adamın tahammül sınırlarını zorluyor olduğu bir gerçekti. Ancak ne yazık ki büyüden sıyrılmak için ellerinde hiçbir güç yoktu. Adamın, onları son kelimelerini bile söylemeden boğmaya başlayacağını biliyordu. Sadece zamanlarının gelmesini ve büyücünün bu oyundan sıkılmasını bekliyorlardı.

* * *

Karanlık, bir an için birkaç tıkırtı ve ardından gelen ayak sesleriyle, yeni siluetleri karşıladı. Kıvılcım, damarlarına akın eden bir anlık adrenalinle birlikte birkaç kez yeniden derin nefes aldığı için öksürdü. Karanlık her şeyin üstünü örttüğünden göremiyordu ama kan öksürdüğünü, dudaklarına yapışan kokudan hissedebiliyordu.

Tam da kendi durduğu yerin çaprazında, karşısında üç adet siluet hareket etmişti. Onların yeniden dövmeye gelmediğini umuyordu çünkü bu kadarı bile ona fazlasıyla yetmişti ve hiçbir yerini hissetmiyordu. Fakat bunlar her kimse, orada bir süre öylece durduklarını gördü. Kimse panik yapmamıştı. Barut'un içi geçmişti ve sesi çıkmadığından da buna emin olabiliyordu. Normalde konuşmadan durma süresi oldukça kısaydı. Fakat Zeus ve Adetta da hareket etmiyorlardı. Bu, onu aslında biraz da sakinleşmeye zorlayan şey olmuştu. Onlar panik yapmadıklarına göre, kendisinin de yapmasına gerek yoktu. Onların hisleri kendisine göre muhtemelen çok iyi haldeydi.

Zeus, bu kımıldamadan duran gergin haldeki Kıvılcım'ın üzerinde yanmaya başlayan renklerin ne anlama geldiğini biliyordu. Onlar için karanlık her zaman hissedilenleri algılamak için koruma alanıydı. Daha güçlü yetenekleri olan büyücülere göre bazen bu çok daha avantajlı oluyordu. İnsanlar duygu yoğunlukları sırasında renklerle aslında farklı bakterileri etrafa yayarak kendilerini belli ederlerdi. Öfke, kırmızıydı; utanmak, turuncu ya da Kıvılcım'ın şu andaki gibi yoğun olan gerginliği en parlak tondaki bordoyla temsil ediliyordu.

– Sakin ol dostum, tanıdıklar.

ZÜMRÜT TANRIÖVEN

FENER ADASI

PANDORA MAĞARASI

"Beni sürdüler çünkü farklıydım. Yasak kitapları okuyor, yasak konuları araştırıyordum. Ben yapılmaması gereken şeyler yaptığım için sürüldüm. Sürgün için tüm nedenler zaten bende vardı. Sürüldükten sonra ise değiştirmem gereken hiçbir şey kalmamıştı."

Eski Fener Askeri, Kafka

* * *

Ekibin bir kısmı, büyücünün işleri karıştırmasıyla gelecekteki Fener Adası'na gittiklerinde; geride kalanlar, geleceğe sıkışan sevdiklerini kurtarmak için yeni yollar deniyor. Fener Adası'nda işler karışıyor; Başkan'ın kontrolü kaybetmesiyle büyük bir isyan alevleniyor. Komutan Falcao'nun etkisiyle her şey sonsuza dek değişmek için hareketleniyor.

Bunca zamandır Fener Adası'nın sislerin içinde esir tutulmasının nedenleri ortaya çıkmaya başladığında beklenmedik güçler kazanan Fern, Barut ve Hazal ekibin geri kalanına umut vermeye başlıyor.

Her şey alevleniyor, Anka Direnişi yola çıkıyor ve "son" yaklaşıyor...

www.hayatyayinlari.com

9 786051 515540

.com/hayatyayinlari
.com/hayatyayinlari
.com/hayatyayinlari